

GALAKTIKA

423. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

DAVID
GERROLD

BENYÁK
ZOLTÁN

+

SZÜCS // BRODERICK
// ANTONJUK // SCHNEYER
// KARINTHY

EPIGENETIKA

AZ A FRÁNYA KILENCEDIK BOLYGÓ

ÉGHAJLATVÁLTOZÁS ÉS A FÖLD FORGÁSA

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ELŐFIZETŐKNEK
CSAK
1990 Ft
HAVONTA

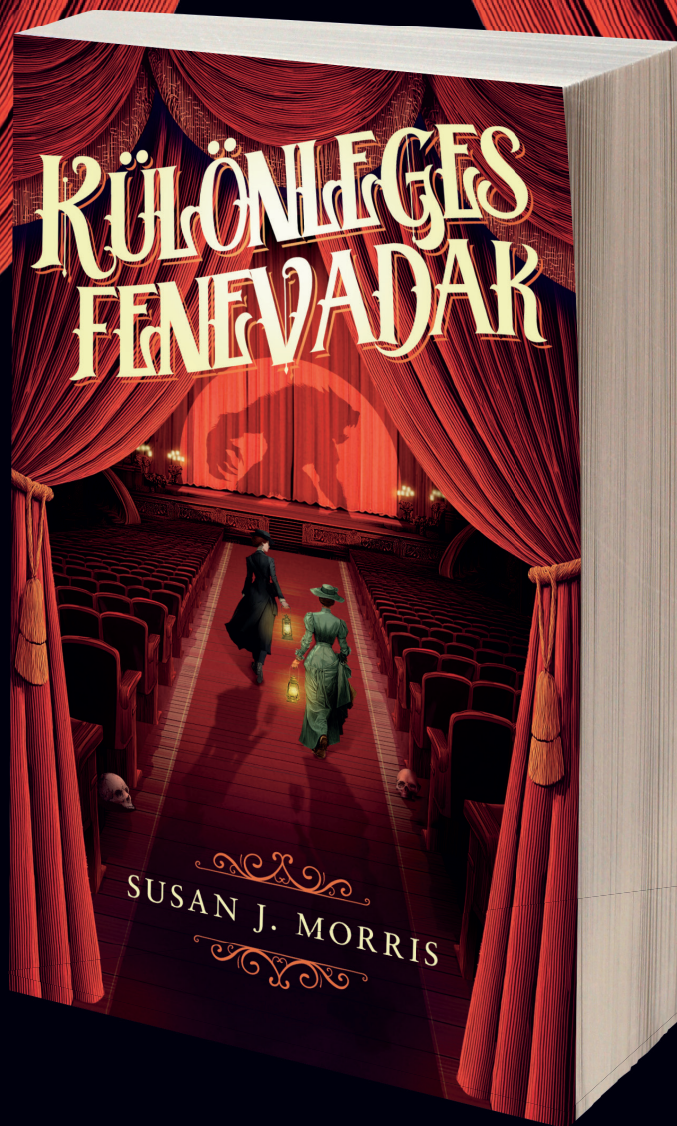

ÁRA: 2490 FT // 8 €

PÁRIZS UTCÁIN SZÖRNYEK JÁRNAK!

Susan J. Morris izgalmas, gótikus fantasyjében a viktoriánus irodalom hírhedt szereplői elevenednek meg titokzatos bestiák és ismeretlen veszélyek káoszában.

KERESD A GALAKTIKABOLTON:

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

TÖBB ROBOTOT AZ EGÉSZSÉGÜGYBE!

Miközben mindenki azon aggódik, hogy a jövő művészeinek életpályáját töri derékba a mesterséges intelligencia kontárkodása, az senkinek nem szűrt egyelőre szemet, hogy az egészségügy már ma is szinte teljesen mentes az emberi, vagy akár csak úgy viselkedő dolgozóktól.

Egy háziorvos ma már nem jön ki házhhoz (esetleg a tanyavilágban, de az se lepne meg, ha már ott sem), de rendelőjében is egyre kevésbé fogadja szívesen a pácienseket. Helyette telefonközpontos-diszpécserként foglalkoztatja asszisztensét, aki szakvéleményeket és diagnózisokat rögtönöz, majd rögtön el is könyveli a csevegést „telemedicinális ellátás”-ként. De még ez sem a legalja, mert a telefon is fölösleges macera. A beteg írjon e-mailt, fotókon mutassa meg, mije fáj, és csak akkor-e, ha nevet, vagy amúgy is.

Ha a boldogtalan honpolgár valamilyen vizsgálatra kényszerül, akár napokig hallgathatja az automatikus telefonközpont legfrissebb slágerét, valamint a végtelenített menüt, amiből vissza a kettőskeresztrel léphet, előre meg, alighanem, csak egy kereszttel, lábbal előre.

Mi tartja vissza hazánk elszánt, megtakarítás-centrikus reformereit attól, hogy a várólistákat gyártó sűrű cigarettaszüneteket és traccspartikat megszüntetendő, mivel természetes láthatóan nem áll rendelkezésre, legalább mesterséges intelligenciát ültessenek az orvosok és ápolók helyére? Hátha emberibb ellátás lesz a végeredmény.

És akkor azon sem kell tovább siránkozni, hogy a legkiválóbb koponyák külföldre menekülnek, helyettesítésükre pedig az ide menekültek közül kell új munkaerőt toborozni. Előre a gépek teljes foglalkoztatásáért, fogadjuk szeretettel Aszklépiosz tévedhetetlen, pozitronagyú tanítványait! Hátha jobban sáfárkodnak majd a mi egészségünkkel is!

Németh Attila
irodalmi szerkesztő

Tiszteltbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna,**

Nágel Tünde

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Adminisztráció: **Csada Gertrúd**

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Rézecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai

Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI

bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar

SciFItörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Szekszárdi Nyomda Kft.**

www.szekszardinyomda.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, partneri kedvezményekkel) **23 880 Ft (1990 Ft/hó)** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, partneri kedvezményekkel): **47 880 Ft/év (3990 Ft/hó)**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia**

Könyvesboltban: www.pannonia.ca // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

Támogatja
a Magyar Kultúraért
Alapítvány

NOVELLÁK

- 6 Szűcs László:** Széthullás (első rész)
- 26 David Gerrold:** Az éjszakai vonat Párizsba
- 45 Damien Broderick:** A könyvelőlány macskája
- 62 Benyák Zoltán:** Rém Kft.
- 74 Igor Antonjuk:** Tiszavirág
- 86 Kenneth Schneyer:** Elemzési szempontok Theresa Rosenberg Latimer retrospektív kiállításának kiemelt tételeihez
- 104 Karinthy Frigyes:** Könnyek

CIKKEK

- 22 Fókusz
- 40 Gondolatátvitel
- 44 Damien Broderick-megemlékezés
- 58 Zene
- 46 Film
- 71 Zöld jövő
- 72 Színház
- 82 Intelligens dizájn
- 84 Planetológia
- 74 Zöld jövő
- 94 Képregény
- 101 Zöld jövő
- 102 Obszervatórium

GALAKTIKA XL

- 115 Edward Shanks:** A romok népe (befejező rész)
- 199 Zsoldos Endre:** A jövő veszélyes

22

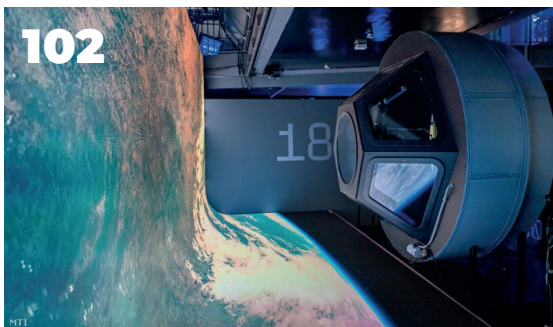
46

72

82

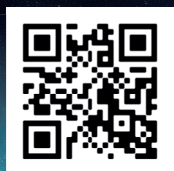
102

Hozd létre a saját könyves galaxisodat!

CSATLAKOZZ A MYGALAXYHOZ!

EGY KATTINTÁS – VÉGTELEN LEHETŐSÉG!

LÉGY RÉSZESE KIZÁRÓLAG
KLUBTAGOKNAK JÁRÓ AKCIÓKNAK
ÉS ÁLLANDÓ KEDVEZMÉNYEKNEK!

galaktikabolt.hu/mygalaxy/

A CSONTAZONOSÍTÁS ÚJ MÓDSZERE

Az elmúlt több tízezer évben számos állatfaj tűnt el az élet színpadáról. A csontleletek segítenének megfejteni ezt a rejtélyt. A természettudományi múzeumok több millió csontot őriznek, de a készlet nagy része soha nem kerül vitrinekbe, túl töredékesek ahhoz, hogy azonosítani lehessen őket. A hagyományos módszerekkel nem lehetett őket fajhoz, nemzetséghez, vagy néha akár családhoz sem rendelni. A DNS-vizsgálat viszont drága és hosszú ideig tart.

A Smithsonian Múzeum tudósai úgy döntöttek, hogy új szemszögből közelítik meg a problémát. A régi csontokban található kollagénből származó molekuláris nyomokat vizsgálják.

A tömegspektrometriás zooarcheológia, vagyis a ZooMS-technika a kollagént – azt a kemény fehérjét, amely a DNS lebomlása után is sokáig megmarad a csontokban – egyfajta vonalkódként kezeli.

Egy borsónyi minta levágásával, savban való feloldásával és az oldat tömegspektrométeren keresztüli futtatásával a kutatók leolvasták a kollagénfragmensek egyedi mintázatát, amely megkülönbözteti a bölényt a mamuttól, a tevéttől vagy a lajhártól.

Az ősi DNS-szekvenálással ellentétben a ZooMS időjárásnak erősen kitett mintákon is működik. Az egész eljárás órákat vesz igénybe, nem heteket, és a teljes genomikai kivizsgálás töredékébe kerül.

WYNFORD ÚJ LAKÓI

A Wynford kastély soha nem tartozott Anglia legszebb épületei közé. A nemesi családok többsége az évszázadok alatt átalakította fészket, és a középkor komorsága fokozatosan átadta helyét a hivalkodó pompának. Wynford Hall masszív falai azonban konokul ellenálltak az egymást követő korok divathullámainak. Ugyanaz az erődszerű kúria volt, mint aminek ötszáz évvel azelőtt felépítették.

Delroy minden évben eljött, hogy körüljárja a helyet, ahol felnőtt, pedig tudta, hogy a romokon kívül nem talál mást, csak a veszteség szívbe markoló érzését. Itt ért véget ősi családjának története, és a pusztuló birtok mint ha a tragédia emlékműve lett volna. A valaha gondosan ápolt kert, amit az édesanyja anynyira szeretett, teljesen elvadult. A kedves kis lugas már rég összedőlt, a korhadó falécekre tavaly óta valaki rádobott egy rozsdásodó, régi hűtőt. Ki tudja, miért gondolta, hogy itt a legjobb megszabadulnia tőle...

A kastély sem volt jobb állapotban. Az épület közel egy évtizede nem gondozta senki. A falakat benőtte a borostyán, szigorú kontúrjaik feloldódtak a zöld takaró alatt. A legtöbb ablak betört, valószínűleg a helyi kölkök jártak ide célba dobni, amíg volt mire. A télikertben, ahová az apja néha kiült olvasni, ha nyugalomra vágyott, fák szökkentek szárba a felborult székek közül.

De az ősi fészkek még ebben az állapotban is valami méltóságot sugárzott magából. A történelem egy darabja volt, a pusztulása is Anglia agóniáját tükrözte.

Delroy sóhajtott egyet, majd felment a bejáráshoz vezető úton, aminek a díszköveit felverte a gaz. Ahogy a homlokzat egyre inkább fölé magasodott, a férfit bizonytalan érzés kerítette hatalmába. Valami megváltozott.

Amikor a családját kiköltöztették a kastélyból, a munkások bedeszkázták a földszin-

MINÉL NAGYOBB A KÁ-
OSZ, ANNÁL KÖNNYEB-
BEN HALÁSZHATNAK
A ZAVAROSBAN. EGY
NANOFEGYVER OKOZTA
KATASZTRÓFÁVAL KIROB-
BANTHATNAK EGY ÚJABB
HÁBORÚT, VAGY EGY
NÉPSZERŰ KORMÁNYT IS
MEGBUKTATHATNAK.

SZÜCS LÁSZLÓ

(ELSŐ RÉSZ)

SZÉTHULLÁS

ti ablakokat. Ki tudja, hogy a kormány mit akart kezdeni az épülettel... Most viszont néhány ablakról valaki lefeszegette a léceket.

A bejárat díszes ajtaja félig kidőlve lógott a zsanérjain. Delroy átnyomakodott a résen, majd megállt, hogy a vakító napsütés után hozzászokjon a szeme a benti félhomályhoz.

A hall ugyanolyan szomorú látványt nyújtott, mint a kastély külseje. A bútorokat már a kilakoltatás során felhasogatták, a maradványokat otthagyták mementónak. Az emeletre vezető elegáns lépcső korlátja több helyen hiányzott. A falakat graffitik csúfították el, alattuk még látszódott az egykor ott függő számos festmény téglalap alakú helye.

Delroy harmincéves volt, amikor a tragédia történt. A Falkland-szigeteknél teljesített szolgálatot egy fregatton, így nem tehetett semmit, amikor a családjának el kellett hagynia a birtokot. Valójában akkor sem szóltak neki, mikor felszólítást kaptak, hogy költöz-

zenek ki a kastélyból, amit a kommunisták kisajátítottak. Nem akarták, hogy valami meggondolatlanságot kövessen el. Tudták, hogy ha vitatkozni kezd egy politikai tiszttel, nem csak a karrierje kerül veszélybe.

Delroy szülei sohasem mesélték el neki, mi történt azon a napon. Az apja figyelmen kívül hagyta a felszólítást – ezzel is éreztetni akarta a hatalommal, hogy nem tekinti legitimnek. És a hatalom értette a célzást. A kilakoltatással példát akartak statuálni, ezért az eseményre a közeli falu teljes lakosságát a kastély előtti térre csődítették. Az emberek feje fölött a média drónjai köröztek, így Delroynak nem volt nehéz rekonstruálni az eseményeket.

Miután a rendőrök rájuk törték az ajtót, az apja büszkén tartotta magát, míg kivezették. Az anyja viszont összeomlott, amikor a munkások elkezdték a hall közepére hajigálni a családtagokról készült régi festményeket. Szegény soha többé nem tudta összeszedni magát. ↪

A komcsik azóta sem kezdtek az épülettel semmit, csak hagyták lerohadni. Ahogy az országgal is tették.

Delroy merengését egy patkány zavarta meg, ami a fal mellett próbált elinálni. A férfinak ekkor tűnt fel, hogy valaki szakadt matracokat fektetett le az ablakok alatt az intarziás padlóra.

Ezek szerint nem csak a természet költözött be a romos épületbe.

– Halló, van itt valaki? – kiáltotta Delroy. Az ösztöne azt súgta, hogy nem lesz jó vége, ha belefut egy csapatnyi idegenbe, de azért elindult befelé. Szétdobált ételes zacskók és üres üvegek jelezték, hogy az új lakók nem rendet rakni jöttek. De éppen máshol akadhatott dolguk, mert a férfi senkivel sem találkozott.

Már épp azon gondolkodott, hogy jobb lenne feltűnés nélkül távoznia, amikor zajt hallott a konyha felől. Odabent egy kis termetű emberke füttyörészett, miközben egy sámlin állva nyulat bontott szét az asztalon. A ruhájánál csak a kése volt mocskosabb. A sütőben valami készült, ami furcsa volt, mivel az áramot és a gázt már évekkal azelőtt lekapcsolták. Delroy ekkor vette észre a padlón a családi könyvtár díszes köteteit. A fura séf a sok száz éves könyvek lapjaiból rakott tüzet.

– Mi tartott eddig, Fitch? – kérdezte az emberke oda sem nézve. – Már azt hittem, soha sem érsz vissza...

Amikor nem kapott választ, felnézett, és meglátta Delroyt az ajtóban.

– Te ki a fene vagy? – kérdezte meglepetten.

– Itt laktam – válaszolta kissé zavartan Delroy, aki még mindig a bizarr látványt próbálta feldolgozni.

– De most mi lakunk itt – mordult rá az emberke. – Csövezz máshol!

– Úgy értem, a miénk volt a birtok – közölte Delroy, akit kezdett komolyan idegesíteni,

hogy ez a senkiházi úgy viselkedik egykori otthonukban, mintha ő lenne a ház ura.

– Ó – nézte meg ezúttal alaposabban az emberke, és leugrott a sámliról. – Egy nemesi csemete csöppent közénk. Esetleg meg is hajoljak?

– Nem szükséges – vetette oda Delroy. – Elég, ha távozol.

– Távozik? – ismételte gúnyosan az emberke, mintha a szót ízlelgetné. – Jobb lenne, ha te húznád el a csíkot, méghozzá nagyon gyorsan! Ne várd meg, amíg a többiek visszaérnek!

– Nincs itt semmi keresnivalótok...

– Talán neked van? Uraságod nem vette még észre, hogy ugyanolyan senki, mint mi?

Delroynak ez már túl sok volt. Dühösen a kis figura felé lépett, aki fogást váltott a késen, és figyelmeztetően a férfi felé emelte a pengét.

– Hohó, ne olyan hevesen, lordom! Hogy is mondtátok régen? Viselkedjünk kulturáltan!

– Kulturáltan? Felbecsülhetetlen értékű könyveket égetsz el!

– Ó, felbecsültem én! Ezekben a nehéz időkben senki nem fizetne értük. Nem úgy, mint az óráért. Nagyon tetszik! Megnézhetem?

Delroyjal még soha nem beszéltek ennyire arcátlanul. Miért provokálja ez a törpe? Ennyire jól bánik a késsel? Vagy az időt húzza, amíg megérkezik a cimborája?

Az utóbbi volt a helyes válasz. Delroy hatalmas ütést érzett a fején. A világ ragyogó részecskékké robbant szét, majd a pillanatnyi tűzijáték kihunyott, és nem maradt más, csak a végtelen sötétség.

FRIHAVN

A hínár betakarítása jól haladt, a raktárban alig maradt hely az újabb zsákoknak. A kagylótermés is bőséges lett, Vibeke mégsem volt felhőtlenül boldog. A nő örök mosolya csak egy-egy

töredékpillanatra illant el, és ezt szerencsére egyedül Oldrik, a férje vette észre rajta.

Vibeke a település egyik motorja volt, egy mindig vidám örökmozgó. Az ő irányításával hozták létre és működtették a víz alatti farmot. A hínár létfontosságú volt a közösség számára. A legnagyobb részéből étel készült, de bioműanyagot is gyártattak belőle a szárazföldön az újabb házak számára, a maradékot pedig eladták.

Egy sirály szállt le hangos rikkantással a közeli platformra, amelyen Oldrik csapata már felállította a következő raktár vázát. A vízi város kisebb-nagyobb, pallókkal összekötött épületcsoportjait további mesterséges szigetek vették körül. A település peremén még csak az úszómodulok lebegtek, de ahogy az ember a központ felé haladt, egyre felismerhetőbben rajzolódtak ki a lakóházak, gazdasági épületek és kikötők sziluettjei.

Frihavn napról napra bővült, mivel északról folyamatosan érkeztek a menekültek. Néha csak egy család kötött ki, máskor egy nagyobb csoport. Oldrik tudta, hogy ez nem is fog változni. Mióta a Golf-áramlat szinte teljesen leállt, az időjárás valódi ámokfutásba kezdett. Skandináviát satuba fogta a sarkvidéki hideg, kevesen vállalták a mindennapi küzdelmet a túlélésért a mínusz negyven fokban. Frihavn viszont szívesen befogadott mindenkit, aki hajlandó volt kivenni a részét a munkából.

Persze sokan nem dolgozni jöttek. Frihavn gazdasága több lábon állt. Halászni már alig volt mit, de a víz alatti farm szép jövedelmet hozott, amit jól kiegészített a csempészet és a brit hajók fosztogatása. A tömegeket ugyanúgy vonzotta a virágzó település híre, mint az ősi viking életmód romantikája.

A kikötő ennek megfelelően elég tarka képet mutatott. A mólóknál halászladikokat, a szigetek között ingázó plasztikbuborékokat, teherszállítókat, katamaránokat, tengeri

kombájnokat és különféle méretű rohamcsónakokat ringatott a víz. A legimpozánsabb jármű mind között egyértelműen Oldrik apósáé volt: egy régi svéd CB90-es támadóhajó.

Folke rettentően büszke volt rá. *Havhingstennek*, tengeri ménnek nevezte el a gyorsasága miatt. A járműre még a tervezője sem ismert volna rá. Folke szinte családtagnak tekintette, és úgy is bánt vele. A portyázásokból származó zsákmány nagy részét még fejlettebb alkatrészekre, felszerelésre és fegyverekre költötte. Oldrik úgy ismerte a hajót, mint a tenyerét; nem csoda, hiszen mindig akadt rajta valami, amit fel, át vagy meg kellett szerelnie.

Oldrik nyolc éve kötött ki a szigetvárosban. Miután kiderült, hogy a kisujjában van a hajók javítása, egyre többet dolgozott Folkénak. Így jött össze a csempész lányával is. Folkénak szimpatikus volt a szorgalmas és ügyes srác, így rettentően örült, amikor összeházasodtak Vibekével. A ceremóniát követő bulit évekig emlegették Frihavn lakói.

Hamarosan megszületett Lene, majd pár évre rá Agnar. Repült az idő, Lene hamarosan eléri az iskolás kort. És pont ez okozott fejtörést a szüleinek.

Oldrik befejezte a navigációs szoftver frissítését, majd elbúcsúzott az apósától. Sóhajtott, és elindult haza. Nehéz döntés várt rá és a feleségére.

Az út nem tartott sokáig. A lemenő nap bíbor árnyalatot kevert a házfalak színeihez. Valahol felnevetett egy társaság.

Oldrik kikötötte a csónakot. Vibeke a tornácon várta. Úgy ölelték át egymást, mint ha nem reggel váltak volna el. A gyerekek a nagyszülőknél voltak. A vacsora várhatott.

– Olvastad? – kérdezte a nő kicsivel később, miközben kimerülten Oldrikhoz bújott.

– Persze – bólintott a férfi. – Reggel óta ezen rágódom.

↪

– És?
 – Egész életemben a tengernél éltem... – sóhajtott Oldrik.
 – A tenger vette el az édesapádat.
 – És a tengertől kaptalak benneteket.
 – Nekem is hiányozni fog a város – vallotta be Vibeke. – Nem tudom, találok-e majd a kontinensen olyan munkát, ami ennyi örömet ad...

Úgy hoztak közös döntést, hogy nem is beszéltek meg előtte. De végül is Lenéről volt szó.

A lányról egész korán kiderült, hogy különbözik a többi gyerektől. Szinte hamarabb tanult meg beszélni, mint járni. Háromévesen elkezdett olvasni, miután Folkétől kapott egy régi és kicsit szakadt, de ettől még varázslatosabbnak tűnő mesekönyvet. Jobban elbűvölték a tenger csodái, mint a játékok, ezért több időt töltött az anyjával a farmon, mint hasonló korú társaival. Könnyedén kiszámolt fejben bármit, ami a közös munka során felmerült, a hatjegyű számok vagy a törtek sem hozták zavarba. Folyékonyan beszélgetett a sziget különböző nemzetiségű lakóival dánul, norvégul, svédül, hollandul és angolul.

A felmérések kimutatták, hogy Lene IQ-ja 180 felett van. Ma pedig Vibeke és Oldrik üzenetet kapott; az eredmények láttán meghívták a lányukat Hágába, hogy a Rijnlands Alapítvány iskolájában, a kiemelkedően tehetséges gyerekek között folytassa tanulmányait.

Oldrik sohasem gondolta volna, hogy elhagyja Frihavnt, és tudta, hogy Vibeke is így van ezzel. De ezt a lehetőséget bűn lett volna elszalasztani, az pedig fel sem merült, hogy Lenét egyedül hagyják egy ismeretlen nagyvárosban. Tehát költözni fognak.

– A farm nélkülem is működni fog – Vibeke mintha a gondolataiban olvasott volna. Oldrik néha őszintén azt hitte, hogy képes rá. – A rendszert bejárattuk, már csak bővíteni kell. Ha pedig valami felmerül, Hágából is

tudok segíteni. Inkább az a kérdés, hol találunk másik ezeremestert.

– Akad itt még jó pár ügyes srác. Csak hagyjunk elég időt, hogy átszervezzék a dolgokat!

– Hétvégén mondjuk el a szüleimnek – bólintott Vibeke. – Jövő héten pedig bejelentjük a többieknek. Van még néhány hónap a tanévkezdésig.

– Folke nem lesz boldog...

– Nem, de meg fogja érteni. Az unokájáról van szó.

SIR WILLIAM

Delroy úgy tért vissza a valóságba, mint amikor egy lágyan ringatózó csónak váratlanul zátonyra fut. A tudata végtelen ideig sodródott valahol céltalanul, majd jött egy bizonytalan nyomás a hátánál, amit a férfi egyre kényelmetlenebbnek érzett. Mikor végül megmozdult, mintha egy életlen baltával próbálták volna kettéhasítani a fejét.

Homályos alak hajolt fölé, és valamit magyarázni próbált.

– Végre magadhoz tértél, fiam! Szerencsés lenne, ha minél előbb összeszednéd magad.

– Sir William? – kérdezte kábán Delroy, akinek fogalma sem volt, hogy képzelődik-e. – Hogy kerül ön ide?

Sir William, a család régi barátja Delroy apjával együtt a Lordok Házának egykori tagja volt. Miután megfosztották a rangjától, mint a többi nemest, a régi birtokán maradhatott erdészként. A rendszer nyilván azért hagyta ezt kivételesen neki, hogy megalázza, Sir William azonban örült, mert így legális módon tűnhetett el a társadalomból.

De mit kereshet Wynford Hallban?

– Téged követtelek – mondta az idős férfi, mintha magától értetődő lenne a válasz. – Vagyis inkább a hajódat egy barátom segítségével, aki a Nemzeti Logisztikai Központban

dolgozik. Amikor kikötöttetek a közelben, tudtam, hogy itt talállak. Úgyhogy eljöttem, hogy beszéljek veled.

– De mit szeretne tőlem, Sir William? – kérdezte Delroy, miközben nagy nehezen fel-emelte a fejét, hogy körülnézzon. Szerencsére senki nem volt a közelben.

– Még nem értek vissza a gazemberek, de ezt nem is szeretném megvárni – közölte Sir William. – Tudsz járni?

– Mi történt? – Delroy annak is örült, hogy az agya ezt az egyszerű kérdést össze tudta rakni.

– Az történt, hogy egy csapat fosztogató beköltözött a kastélyotokba. Te pedig naivan besétáltál a hiénák közé. Szerencse, hogy nem történt komolyabb bajod.

– Legyőztem volna őket, ha nem hátulról támadnak...

– Kapitányom, hol hagyta a taktikai érzéket, amit a Haditengerészeti Akadémián beléd vertek?

Delroynak végre sikerült annyira összeszednie magát, hogy felüljön. Sir William a kastély előtti szökőkút kávjára fektette, mivel a padok falécei már rég összetörték. Ezért érezte hátában a nyomást.

A fosztogatók szerencsére nem voltak sehol. Delroy óvatosan letette a lábát a díszkövekre, és egy utolsó pillantást vetett egykori otthonára indulás előtt.

– Szomorú ilyen állapotban látni a kastélyotokat, miután kiállta az évszázadok viharait... – sóhajtott fel Sir William.

– Ez az épület még akkor is állni fog, amikor a rezsím összeomlik – szűrte a fogai között Delroy.

– De az is lehet, hogy eltörlik a föld színéről, mint az előző rendszer annyi más szimbólumát – mordult fel Sir William.

Igaza volt. A kommunisták igyekeztek mindent kigyomlálni, ami az egykori monar-

chiára emlékeztetett. Lebontották az épületeket, felszámolták a szervezeteket, elvitték az embereket.

Delroy Sir William vállára támaszkodott. Az idős urat nem törték meg az évek; biztos kézzel tartotta, miközben elindultak a kapu felé. Delroy ekkor vette észre, hogy jóakarója egy láthatóan elég régi sétapálcát tart a jobb kezében. A rózsafa bot, aminek a markolata oroszlánfejet formázott, jobban illett a férfi egykori státuszához, mint jelenlegi öltözetéhez.

– Az órád sajnos összetört – váltott témát Sir William, bár ezzel nem hangolta jobb kedvre Delroyt. – Valószínűleg akkor történt, amikor elesél.

A karóra üvege valóban berepedt, és a másodpercmutató sem mozgott, a számlap azonban szerencsére sértetlennek tűnt. Hát ha nem lett komolyabb baja a szerkezetnek, és még meg lehet javítani... Delroy az édesapjától kapta a kronométert, mielőtt először tengerre szállt a Haditengerészeti Akadémia elvégzése után. Az édesapja pedig az ő édesapjától. A karóra számos háborút megjárt már. Delroy őszintén szégyellte volna magát, ha ilyen körülmények között semmisül meg.

Hogy lehetett ennyire ostoba?

– Tényleg, mi történt, amíg eszméletlen voltam? – jutott eszébe a kérdés.

– Láttam, hogy bemész, majd utánad a nagydarab úriember is megérkezett – válaszolta Sir William. – Sejtettem, hogy ennek nem lesz jó vége. Mire a konyhába értem, már a padlón feküdtél. Felkértem az illusztris párt, hogy távozzanak.

– Ezt én is megpróbáltam – mondta Delroy.

– De én némileg meggyőzőbb voltam – nevetett fel Sir William, és megállt, hogy felvillantsa a hatvancentis acélpengét, amit a sétabotja rejtett. – A két jómadár nem is vitatkozott, miközben eliszkolt. Valószínűleg ↪

azóta találkoztak a társaikkal. Lehet, hogy már visszafelé tartanak.

Szerencsére közben odaértek a kovácsoltvas kapuhoz, aminek díseit kikezdte a rozsdá. A túldoldalon két elektromos Moszkvics parkolt.

– No és miért akart ennyi év után beszélni velem, Sir William? – kérdezte Delroy, amikor megálltak az autók mellett.

– Gondolom, egyetértés velem abban, hogy ez történelmünk legsötétebb időszak.

– Hogyne értenék egyet. A komcsik szétverték a gazdaságot, a társadalmat, Oroszország bábjai lettünk.

– Ha tenni akarsz valamit a nemzetünkért, akkor találkozhatnál valakivel...

MADE IN NEW CLARK CITY

Másnap Oldrik az apósa hívására ébredt. Az öregnek sikerült beszereznie kétes forrásain keresztül a *Havhingsten* hajtóművéhez szükséges újabb alkatrészeket. Oldrik megígérte, hogy reggeli után az első útja hozzá vezet.

A kikötőben szokatlan csend honolt. Amikor Oldrik kiszállt a csónakból, mindenki az eget nézte, mintha valami jelet várnának. És tényleg, a felhőtlen kékség közepén egyszer csak felragyogott egy fénypont, mintha az egyik csillag megunt volna, hogy csupán éjszaka látható.

Az égi jelenség az *Athéné* plazmafáklyája volt. A marsi katasztrófa túlélőit szállító űrhajó fékezni kezdett, hogy pályára állhasson a Föld körül. Talán hamarosan kiderül, mi okozta a bázis pusztulását.

Oldrikot nem különösebben foglalkoztatta a kérdés. Rég megtanulta, hogy a tenger bármikor elveheti az ember életét, a végtelen űr pedig nyilván ezerszer több veszélyt rejt. Azt is tudta, hogy műszaki problémákkal mindig számolni kell. Nem kellett volna a Marsra embereket küldeni.

De most már jobb lesz, ha az aktuális problémákra összpontosít.

Gregers jó haver volt és tehetséges mérnök. Megbízhatóan üzemeltette Folke hajóját, de néha ennél több kellett. A *Havhingsten* még a húszas évek elején kezdte pályafutását a svéd haditengerészetnél, ám azóta a hajótesten kívül szinte mindent kicseréltek rajta. Amióta pedig Folke megszerezte, nem az optimális alkatrészeket szerelték bele, hanem azokat, amik éppen rendelkezésre álltak. Hogy a sok különböző forrásból származó darab valahogy összeállt egy használható egésszé, az Oldrik szerint kisebbfajta csoda volt. Emiatt a *Havhingsten* működtetéséhez nem is mérnöki tudás kellett, hanem technomágia.

Folke valósággal szerelmes volt a hajójába. A CB90-es húszt főt tudott szállítani, és elegendő tüzerővel rendelkezett ahhoz, hogy egy komolyabb vízi járművet is megállítson. Felpiszkált hajtóművének köszönhetően több mint ötven csomóval száguldott, így könnyedén lerázta a brit parti őrség hajóit. Persze volt, amikor drónokat küldtek utánuk, ezért nem ártott minél hamarabb elérni a nemzetközi vizeket. Hiába volt tehát gyors a *Havhingsten*, Folke soha nem hagyta ki a lehetőséget, hogy még fürgébbé tegye.

Ezúttal egy csúcsmínőségű hűtőrendszer érkezett a hajó hajtóművéhez, ami ki tudja, milyen úton jutott el eddig a technika fellegrárból, New Clark Cityből. A jobb hűtés azt jelentette, hogy nagyobb teljesítmény préselhető ki a *Havhingsten* katonai szintű elektromos motorjaiból. Oldrikra várt a feladat, hogy kiderüljön, meddig húzható biztonságosan a rendszer.

A régi alkatrészek kiszerezésével elment a fél nap, pedig ez sokkal kisebb kihívás volt, mint beilleszteni az újakat. Gregers a húszas évei végén járt, mégis úgy figyelte Oldrikot, aki a csapatot irányította, mint ahogy egy kisgyerek csodálja a bűvészt.

– Eljössz velünk, amikor kipróbáljuk? – intett a fejével a motor felé, miközben meghúzott egy csavart.

– Persze – bólintott Oldrik. – Teszek majd veletek pár gyors kört a város körül, hogy finomhangoljuk a beállításokat.

– Nem úgy értettem, te is tudod. Ki, a nyílt tengerre – mutatott a kikötő bejáratának irányába Gregers. – Egy akcióra. Ahol tényleg meghajtjuk majd ezt a ladikot.

– Inkább kihagyom – vonta meg a vállát Oldrik.

– Mindig kihagyod... – legyintett Gregers.

– Te pedig ettől függetlenül mindig megkérdezed.

– Csak szeretnék végre megérteni – tette le a pneumatikus csavarbehajtót Gregers. – A szárazföldön egy idő után úgy érzem magam, mint akit ketrecbe zártak. Alig várom, hogy újra kifussunk, és a többiek is ezt látom. Te is egy hajón nőttél fel. Hihetetlen, hogy neked nem hiányzik a végtelen víztükör, a határtalan szabadság...

– Itt is elég szabad vagyok. Eleget voltam a vízen az apám mellett.

– Persze, az apád... Nyilván tartasz a tengerrel amiatt, ami vele történt, pedig ő döntötte el, hogy...

– Én pedig úgy döntöttem, hogy nem bírom az életemet a tengerre. Mert nem vagyok egy önző seggfej – mutatta fel Oldrik a karikagyűrűjét.

Már százszor lefolytatták ugyanezt a beszélgetést, de Gregers mindig kínosan ügyelt arra, hogy ne tépje fel a múlt sebeit. A barátja most mégis átlépett egy határt, Oldrik azonban nem lett rá dühös. Inkább valamiféle megkönnyebbulést érzett, hogy őszintén elmondhatja neki azt, ami oly régóta nyomta a lelkét.

– Apám büszke embernek hitte magát. Pedig ő tényleg egy önző seggfej volt, aki csak magára gondolt, amikor itthagzott. Neked

még nincs családod, és szerencsére az öreged is él és virul. Nem tudod, milyen apa nélkül felnőni. Az én gyerekeim nem fogják átélni azt, amit én átéltem...

Gregers nem feszegette tovább a témát. Felvette a csavarbehajtót, és tovább dolgozott.

A szerelés jól sikerült. A próbakörök alatt kiderült, hogy a *Havhingsten* jobban gyorsul, és a sebessége már most nagyobb, mint korábban volt, pedig nem is engedték még igazából szabadjára a hajtóműben tomboló erőket. A rendszerdiagnosztika szerint minden mutató határértéken belül volt. Folke úgy vigyorgott, mint egy gyerek, közben büszkén veregette meg a veje vállát.

A legénység a kikötő kocsmájában addig ünnepelt, amíg az öreg el nem zavarta őket aludni a másnapi portya előtt.

Hazafelé Oldrik a Gregersszel történt beszélgetésen gondolkodott. Vajon tényleg őszinte magával? Valóban nem hiányzik neki, hogy legalább néha kihajózzon? Végül is elég sok idő eltelt az apjával történtek óta...

Azt pedig el sem tudta képzelni, hogyan fog élni a tenger nélkül.

HAVI FEJADAG

A teherhajó szinte magától eltalált volna Imminghamből Felixstowe-ba, annyiszor megtette már az utat. Mióta életbe lépett az embargó, a brit kereskedelmi flotta nagyobb része nem hagyta el a hazai vizeket. Némi izgalmat csak a kalózok okoztak, de a *Mallard* méretét vagy szállítmányát tekintve távolról sem volt vonzó célpont. Az, hogy mérgező folyékony vegyszert szállított, jobban megvédte, mint a parti őrség.

Delroyt tehát nem foglalták le különösebben kapitányi teendői, így volt ideje töprengeni. Miért pont őt találta meg Sir William? És miért pont most, amikor hosszú évek óta nem találkoztak?

